

Publicerad 2009-05-18 22:44 av Che Buzaglo

Den snällaste av mina röster antecknar

DaDas anteckningar

Söndag kväll.

Samtalet är slut.

Ljuset inom honom tunnas ut till det inte finns mer än en glöd kvar.

Han tittar mot dataskärmen. Vill inte sätta sig där än

Då skrider Makwe till verket.

Han har massor av material att arbeta med. Så mycket smärta

Så lite hopp.

Slag sparkar, allting kommer tillbaka.

Makwe vet hur han krossar honom.

Det har han alltid vetat.

När mäster är ledsen är han som en lerklump i Makwes händer

När mäster har ett hopp att luta sig tillbaka mot, brukar han klara sig, men inte nu. Mäster är alltför ledsen.

Mäster vill egentligen inte leva längre, även om han vet att han måste.

Mäster blöder inifrån och ut. Ändå sipprar inget blod längs kinden, utan saltdränkta tårar.

Mäster hukar sig ner på knä, med armbågarna i golvet. Han tar ett kraftig tag kring sin strupe.

Makwe fattar vinken, och snart dyker bilder upp från segrar. Från tider då Makwe var mästers hjälpende hand. Från tider då allting är en dimma.

Mäster reser sig upp, tittar in i datorskärmen och skriver snabbt "brb".

Nu blir han bara arg.

Nävar far mot väggen.

De hamrar som en lufttryckssborr.

Inför allas våra blickar dyker skinnskallar upp intill väggen, men de blir snabbt till köttigt mos.

Han vill döda. Han känner det. Han har ingen att vara arg på. Ändå är allt han kan tänka "någon ska dö för det här!"

Sorgen har blivit rent hat.

Det är då jag förstår.

Makwe hade planerat hela vändningen. Han ville göra sig av med sorgen.

Nu är den hat. Hat vet mäster var han ska göra av det. Eller egentligen är det ju inte mäster längre. Mäster ligger fortfarande i maggropen och gråter.

Nu har David plockat upp mästers tårar och fläckar ner väggen med dem medan han slår, och slår, och slår. Han slår ut smärtan.

Nu börjar han känna smärtan i händerna.

Då slutar han.

Då börjar Che ropa "kom igen! Upp till kamp!"

En örfil viner och allihop får ont i kinden

Mäster sätter sig vid datorn igen och skriver "back"

Han känner sig helt tom, trots att alla skriker här inne. Men jag hjälper honom att trösta henne. De behöver det båda.

För det gör ju så ont.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Che Buzaglo med Poeter.se id #23258 innehar upphovsrätten